

Філологи в ролі кінокритиків

2 листопада 2011 року в стінах Інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка відбувся другий етап прем'єрного кінопоказу циклу короткометражок «Люди, які змінили світ». Свій доробок продемонстрували студенти Київського національного університету театру, кіно і телебачення ім. І.К. Карпенка-Карого. Метою кожної кінострічки було відкрити для глядача цікаві факти про відомих людей.

А ви знаєте, хто такий Жан Бодріяр? А що таке симулякр? Я чула про це, але хто він такий і що таке симулякр дізналася лише сьогодні. Студент четвертого курсу Київського національного університету театру, кіно і телебачення ім. І.К. Карпенка-Карого зняв короткометражку про Жана Бодріяра, людину яка вперше після Платона заговорила про поняття симулякр. «Симулякр – це факт того, що не існує, це копія без оригіналу, це не реальність, а гіперреальність» – всі ці визначення були проілюстровані у фільмі. Автор кінострічки пояснив глядачам, що людство породжує мільйони симулякрів кожного дня. Війна в затоці, фотографії, які вбивають спогади – це симулякри. Сьогодні гіперреальність витісняє жах, але чи добре це? Ніхто не знає, бо людство охопила суцільна ілюзія.

Кінострічка була знята в дусі експерименталізму, що дозволило краще розкрити особистість Жана Бодріяра, адже він жив у «скептичному стані втоми – постмодернізмі».

Марта Логанова продемонструвала фільм про Миколу Лукаша як «про людину, про яку ще ніхто не знімав». Марта не випадково звернулася до постаті відомого перекладача: ідея кінострічки виникла тоді, коли дівчина взяла до рук книгу «Фауст» Гете. Її увагу привернув автор перекладу – Микола Лукаш, чиї переклади вважаються шедеврами. Максим Стріха, також відомий перекладач, високо оцінив професійні здібності «українського Дон Кіхота»: «Досі переклади Миколи Лукаша вважаються найкращими. Ця людина вивела спілкування українців на паритетний рівень». Але чому доля перекладача завжди залишається в тіні?

Третя стрічка, яку показали студенти театрального, була присвячена Коко Шанель – жінці, яка стала легендою ще за життя. Цей фільм зняла Наталка Денисенко. Її кінострічка вразила всіх глядачів вишуканою манерою виконання, оскільки була знята в дусі стилю Коко Шанель. Чи знали Ви, що ця «сталева мадемуазель» створила маленьку чорну сукню після зради, а

згодом і загибелі її коханого чоловіка? Коко Шанель створила стиль, а не моду, бо мода проходить, а стиль цієї «ікони моди» залишається. Кредо Коко Шанель сьогодні залишається актуальним, бо ми, жінки, справді «носимо сукню, а не навпаки».

Після перегляду трьох короткометражок філологи перетворилися у кінокритиків. Студентів настільки захопили і вразили кінострічки, що одразу після перегляду вони взялися на повну силу критикувати роботи майбутніх кінорежисерів і кіносценаристів. Глядачі робили не лише зауваження авторам фільмів, а й давали поради, висловлювали свої враження та побажання. Тому якщо хтось із вас, читачів цих вражень, захоче на деякий час стати кінокритиком – приходьте щосереди в Інституту філології о 13.00 і ви отримаєте змогу прокоментувати побачене.

Ми не завжди знаємо людей, які змінили світ, і це прикро, адже вони поруч із нами.

Олександра Борейчук